

Кралъ-Пастиръ.

радѣтъ на покойния баварски кралъ Людвигъ III, Максимилианъ Иосифъ, обичалъ свой народъ, но затова пъкъ се и ползувалъ съ неговата любовъ. Обичалъ се просто и, безъ да гледа пълнотата си, обичалъ да ходи пѣша.

Въ единъ лѣтень, горещъ день излѣзълъ край брѣга на езерото и въ уединението си се прѣдалъ на четене. Уморенъ, замисленъ, той станалъ и безъ планъ тръгналъ.

та неусѣтно се отдалечилъ отъ кралската градина. Въ полето се досѣтилъ за книгата, която челъ, че я забравилъ на скамейката. Не му се щѣло да се върне за нея, понеже се чувствувалъ доста уморенъ. Той разгледалъ на около си дано зърне нѣкого го прати за книгата, ама нищо не виждалъ освѣтъ едно lato отъ гъсени, кяго пасѣли подъ надзора на едно малко момченце.

Кралтъ се доближилъ при него и го помолилъ да отиде край езерото и да вземе забравената книга, като му обѣщавалъ да му заплати за труда 250 лева.

Пастирчето, което невидяло никога краля, недовѣрчиво погледнало на тлъстия господинъ, койго му обѣщавалъ много пари за такъвъ малкъ трудъ. „Азъ не се лъжа, най-послѣ отговорило то. — По какво заключавашь, че азъ те лъжа? очудено запиталъ кралтъ. „Че кой дава толкова пари за такава малка работа? Вие, както ми се струва, всичкитѣ отъ тамъ (посочило къмъ кралския замъкъ) ни мислите за дураци?“

— И тази добра? Грѣхъ ли е, ако съмъ и азъ отъ „тамошнитѣ“, както що казвашь? На, ако искашь, вземи два лева на напрѣдъ?

Очитѣ на пастирчето свѣтнали: за него това било цѣлъ капиталъ. Мълчишкомъ пастирчето взело драгоцѣнната монета, но не мръднало отъ мѣстото си.

— Е хайде де, защо стоишь още? попиталъ го кралтъ. Пастирчето си понакривило шапката и се попочесало